

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-79)

Sep (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....18
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....29
6. திருவிருத்தம்.....35

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 56)

326. அதிஷ்டாநம்

விஷ்ணுபுராணம் (1-9-98) - மந்தராத்ரே: அதிஷ்டாநம் ப்ரமத: அபூத் மாஹாமுனே - மஹாமுனிவரே! திருப்பாற்கடலில் சுழன்றபடி இருந்த மந்தர மலைக்குத் தானே ஆதாரமாக இருந்தான் - என்பதால் அதிஷ்டாநம் என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

327. அப்ரமத்த:

இப்படியாகத் தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் மிகவும் கவனத்துடன் உள்ளவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

328. ப்ரதிஷ்டித:

மற்ற யாரையும் எதிர்பார்க்காமல், தன்னுடைய மஹிமையை மட்டுமே தனக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-24-1) - ஸ பகவ: க்வ ப்ரதிஷ்டித இதி ஸ்வே மஹிம்நி - அந்த பகவான் எதனைத் தனது ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளான்? தனது மஹிமையையே ஆகும்.
- விஷ்ணுதர்மம் (72-2) - ஸ்வே மஹிம்நி ஸ்திதம் தேவம் - தனது மஹிமையால் உறுதியாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரன்.

329. ஸ்கந்த:

தானே அசுரர்களை அழித்துவிடுவதால், இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ஸ்கந்தயதி என்றால் வற்றச் செய்தல் என்னும் பொருள் கொண்ட சோஷயதி என்னும் பொருளையும் அளிக்கும்.

330. ஸ்கந்த தர:

இப்படியாக அசுரர்களின் படைகளை அழிப்பது ஸ்கந்தன் என்னும் முருகன் ஆவான். அவனையும் ஸர்வேச்வரனே தாங்குவதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீதையில் (10-24) - ஸேநாநீனாமஹம் ஸ்கந்த: - ஸேனைத் தலைவர்களின் நான் ஸ்கந்தன் ஆவேன் - என்றான்.

331. தூர்ய:

புவந்ப்ருதே - உலகங்களைத் தாங்குபவன் - என்று எம்பெருமானைப் பற்றிய மந்திரம் உண்டு. இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

332. வரத:

இந்த உலகின் பல்வேறு செயல்களை ஏற்று நடத்தும் தேவர்களுக்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய வலிமையை வரங்கள் மூலம் அளிப்பவன். இதனால் வரதன் என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

333. வாயு வாஹந:

இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள் வாழ்வதற்கு ப்ராணவாயு அவசியமானது. அத்தகைய வாயுவை வழிநடத்திச் செல்பவன்.

வாஸுதேவ சப்தார்த்தம்

குறிப்பு: அடுத்த பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் மூலம் வாஸுதேவனையும் அவனது குணங்கள் குறித்தும் விளக்குகிறார். இந்தத் திருநாமம் பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களைக் கொண்டதாகும்.

334. வாஸுதேவ:

தாயானவள் தனது குழந்தையை எவ்விதம் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காப்பாளோ அது போன்று எம்பெருமான் இந்த உலகைத் தனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுகிறான். ஒரு பறவையானது தனது இறகுகளை விரித்துவைத்து எவ்விதம் தனது குஞ்சுகளைக் காக்குமோ அது போன்று எம்பெருமான் இந்த உலகில் எழுந்தருளி காக்கிறான். "வாஸு" என்னும் பதம் "நெருக்கமாக அணைத்துக் கொள்ளுதல்" என்னும் பொருள் கொண்ட "வஸ்" என்னும் வினைச்சொல்லில் இருந்து வந்ததாகும். "தேவ:" என்பது "விளையாடுதல்" என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். கீழே உள்ள பல வாக்கியங்கள் காண்க:

- மஹாபாரதம் - சாதயாமி ஜகத் ஸர்வம் பூத்வா ஸூர்ய இவ அம்சுபி: ஸர்வபூதாதி வாஸுச்ச வாஸுதேவ: தத: ஸ்ம்ருத: - சூரியனின் கதிர்கள் எவ்விதம் உலகம் முழுவதும் பரவுகிறதோ அது போன்று நான் எங்கும் வ்யாபித்து, அனைத்து உயிர்களையும் தாங்குகிறேன். இதனால் நான் வாஸுதேவன் எனப்படுகிறேன்.
- மஹாபாரதம் - வஸநாத் ஸர்வபூதாநாம் வஸுத்வாத் தேவயோநித: வாஸுதேவஸ்ததோ ஜ்ஞேய: ஸர்வேஷாமபி பச்யதே - அனைத்து உயிர்களும் வாசம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடமாக நான் உள்ளேன், அனைத்து உயிர்களுக்கும் நான் உள்ளேன். இதனால் நான் வாஸுதேவன் எனப்படுகிறேன்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-2-12) - ஸர்வத்ர அஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: தத: ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபட்யதே - "பர" என்ற ரூபம் வாஸுதேவன் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இதன் காரணம் அனைத்திற்குள்ளும் இவன் உள்ளான் எனவும், இவனுக்குள் அனைத்தும் உள்ளன என்றும் அறிஞர்கள் உரைக்கின்றனர்.

வாஸுதேவ மந்த்ரம் என்பது பரமரஹஸ்யமானது என்பதால், இதன் ஆழ்பொருளைத் தகுந்த ஆசார்யனிடம் கற்கவேண்டும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 79)

இவை அனைத்தும் வாக்கியக்காரரால் (டங்கர் என்பவர்) மிகவும் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது. அவர் உரைப்பதாவது - வேதநம் (knowledge) என்பது உபாஸனமே ஆகும். இத்தகைய வேதநம் குறித்து உபாஸந விதியில் கூறப்பட்டதால், அனைத்து உபநிஷத்துக்களிலும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள வேதநம் என்பது உபாஸனம் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும் - என்பதாகும். இங்கு பூர்வபக்ஷி, “ யஜ்ஞத்தின் அங்கமாக உள்ள ப்ரயாஜாதிகள் ஒருமுறை மட்டுமே செய்யப்படுகின்றன. ஒருமுறை செய்தாலே வேதங்களில் கூறியது போன்று செய்யப்பட்டதாகிவிடும். இது போன்று வேதநம் என்பதையும் தொடர்ந்து செய்யவேண்டியதில்லை”, என்ற ஆசேஷபம் எழுப்பக்கூடும் என்று வாக்கியக்காரரான டங்கர் யூகிக்கிறார். ஆகவே அவரே இந்த வாதத்தை முன்வைத்து, தொடர்ந்து அதற்கான சமாதானமும் உரைக்கிறார் - வேதநத்திற்கு உபாஸன ரூபத்வம் உரைக்கப்பட்டதால், தொடர்ந்து அதனை இயற்றியபடி இருப்பதே மோக்ஷ ஸாதனமாகும். உபாஸனம் என்பது அசைக்க இயலாத நினைவுகள் (த்ருவாநுஸ்ம்ருதி) என்றே உலகில் காணப்படுவதாலும், இப்படியே வேதங்களில் முழங்கப்படுவதாலும், உபாஸன ரூபத்வம் பொருந்தியதாக உரைக்கப்படும் வேதநம் என்பது இது போன்ற அசைக்க இயலாத நினைவுகளே என்கிறார். இத்தகைய நினைவுகள் கண்களால் காண்பது போன்ற தன்மையைக் கொண்டவை என்று கூறப்பட்டுள்ளது; அதாவது கண்களால் காண்பது போன்ற தன்மை என்பது ப்ரத்யக்ஷமாக உணரக்கூடிய தன்மை கொண்டது என்பதாகும்.

இப்படியாக ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடிய தன்மை கொண்டதான நினைவுகளை வேதங்கள் கூறுகின்றன; இவையே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக உள்ளன என்றும் கூறுகின்றன. இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநும் ஸ்வாம் - இந்தப் பரமாத்மா மனனம், தொடர்ந்த த்யானம் (மேதா அல்லது நிதித்யாஸநம்), பலமுறை வேதங்களைக் கேட்டல் போன்ற எதனாலும் அடையத்தக்கவன் அல்லன்; யார் ஒருவன் தன்னை அடையலாம் என்று பரமாத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே பரமாத்மா அடையத்தக்கவன்; அவனுக்குப் பரமாத்மா தனது திருமேனியை

வெளிப்படுத்துகிறான் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் எந்தவிதமான ப்ரீதியும் இல்லாமல் வேதங்களைக் கேட்டபடி இருத்தல், மனனம் செய்தல், தொடர்ந்து த்யானம் செய்தல் போன்ற எவற்றாலும் அந்தப் பரமாத்மாவை அடைய இயலாது என்றும், அந்தப் பரமாத்மா யாரைத் தேர்வு செய்கிறானோ அவனால் மட்டுமே அடையப்படுகிறான் என்றும் கூறப்பட்டது. அவனிடம் யார் ப்ரியமாக உள்ளானோ அவன் அல்லவோ பரமாத்மாவால் தேர்வு செய்யப்படுகிறான்? யார் ஒருவனுக்கு எம்பெருமான் எல்லையற்ற ப்ரேமைக்கு இலக்காக உள்ளானோ, அவனே எம்பெருமானிடம் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் உள்ளான். இவ்விதம் எம்பெருமானிடம் ப்ரியமாக உள்ள ஒருவன் எம்பெருமானை அடைய எவ்விதம் முயற்சிகள் செய்வானோ, அது போன்றே, இவனைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமான் பலவிதமான முயற்சிகள் செய்கிறான். இதனை எம்பெருமான் தானே கீதையில் (10-10) - தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதீபூர்வகம் ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே - என்னுடன் என்றும் இடைவிடாத ஸம்பந்தம் விருப்புகின்றவர்களும், ப்ரீதியை அடிப்படையாக வைத்து என்னை எப்போதும் வணங்குகின்றவர்களும் ஆகியவர்கள், எந்தப் புத்தியோகம் கொண்டு என்னை அடைவார்களோ, அதனை நானே அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன் - என்றான். மேலும் கீதையில் (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஞாநிநோ அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: - ஞானிக்கு நான் மிகவும் ப்ரியமானவன்; அவனும் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் ஆவான் - என்றதும் காண்க. எனவே இங்கு உரைக்கப்படுவது என்னவென்றால் - இடைவிடாமல் நினைக்கப்படுகிற வஸ்துவானது மிகவும் ப்ரியமானது என்பதால், கண்ணால் காண்பது போன்ற தன்மை கொண்ட நினைவு என்பது யாருக்கு உள்ளதோ அவனே எம்பெருமானால் “தன்னை அறியத்தக்கவன்” என்று தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறான், அவனால் மட்டுமே பரமாத்மா அடையப்படுகிறான் என்பதாகும்.

இப்படிப்பட்ட உறுதியான நினைவுகள் என்பதே பக்தி என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுகிறது. இதன் காரணம், பக்தி என்பது உபாஸநம் என்ற பதத்தின் பொருளை ஒத்து இருப்பதால் ஆகும். ஆக ச்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் கீழே உள்ளபடி கூறப்படுகிறது:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - தமேவ விதித்வா அதி ம்ருத்யும் ஏதி - அவனை அறிந்து மரணத்தைக் கடக்கிறான்.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-12-7) - தமேவ வித்வாந் அம்ருதம் இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனை அறிந்தவன் இந்த உலகிலேயே முக்தனாகிறான், அவனை அடைய வேறு உபாயம் இல்லை.

- கீதை (11-53, 54) – நாஹம் வேதை: ந தபஸா ந தானேந ந ச இஜ்யயா சக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாந் அஸி மாம் யதா; பக்த்யா து அநந்யயா சக்ய அஹம் ஏவம் வித: அர்ஜுன ஞாது த்ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப - அர்ஜுனா! என்னை நீ எவ்விதம் கண்டாயோ அது போன்று வேதங்கள், தவம், தானம், வேள்வி போன்ற எவற்றாலும் என்னைக் காண இயலாது; மற்ற எந்த வஸ்துவிடமும் செல்லாத பக்தி மூலமாக மட்டுமே என்னை இவ்விதம் அறியவோ, உள்ளது உள்ளபடி என்னைக் காணவோ, என்னில் புகவோ இயலும்.
- கீதை (8-22) – புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்து அநந்யயா - மற்ற வஸ்துக்களின் மீது வைக்காமல், அவனிடம் மட்டுமே கொண்ட பக்தி மூலம் மட்டுமே பரமபுருஷன் புலப்படுவான்.

இப்படியாக உள்ள உறுதியான நினைவுகள் என்பதற்கு யஜ்ஞம் உள்ளிட்ட கர்மங்கள் ஸாதனங்களாக உள்ளன என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-22) – யஜ்ஞாதி ச்ருதேரஸ்வவத் – என்று கூற உள்ளார். ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டுவதாக யஜ்ஞம் முதலான கர்மாக்கள் உள்ளன என்று ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - விவிதிஷந்தி - கூறியதும் சரியே ஆகும். ஆனால் அன்றாடம் கடைப்பிடிக்கப்படுவதும், இடைவிடாத பழக்கத்தால் உண்டாகக் கூடிய அதிசயத்தக்க அனுபவம் அளிப்பதும், மரணகாலம் முடிய தொடர்வதும் த்யானரூபமான வேதநம் என்பதால், அது ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் ஸாதனமாக உள்ளது. ஆகவே இத்தகைய வேதநம் என்பது ஏற்படுவதன் பொருட்டு, அனைத்து ஆச்ரம தர்மங்களும் உயிர் உள்ளவரை இயற்றப்பட வேண்டியவையே ஆகும். இதனை சூத்திரக்காரர் கீழே உள்ள பல சூத்திரங்களில் கூற உள்ளார்:

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-1-12) – ஆப்ரயாணாத் தத்ராபிஹி த்ருஷ்டம் - மரணகாலம் முடிய உபாஸனம் இயற்றப்பட வேண்டியதாகும்.
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-1-16) – அக்னிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ தத் தர்சநாத் - அக்னிஹோத்ரம் போன்றவை வித்யாரூபமான கார்யத்தின் பொருட்டு இயற்றப்படவேண்டும்.
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-33) – ஸஹகாரித்வேந ச - வித்யைக்கு உதவியாக உள்ளதால்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 79)

ஜீவன் வெளியேறும் முன் ப்ரபந்நனுக்கு எம்பெருமான் செய்யும்
உபகாரங்கள்

மூலம் - (1) இவன்றிறத்தில் நிருபாதிக ஸர்வசேஷியாய் நிருபாதிக ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்யஸங்கல்பனுமான ஸர்வேச்வரன் ஸர்வபயங்களுக்கும் காரணமான நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை தததிகம உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாசௌ தத்வ்யபதேசாத் என்கிறபடியே ஸத்வாரகப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு உபாஸந ப்ராரம்பத்திற்போலே ப்ரபத்தி வாக்யோச்சாரணத்தில் ப்ரதமக்ஷணத்திலே விலக்கி;

(2) இவனையும் இவனுடைய அநுபந்திகளையும் நித்யஸூரிகள் கோவையிலே கோத்தாலும் ஆவல் கெடாதே ஆச்ரித அபராதராசிகளில் உண்டது உருக்காட்டாதே வயிறுதாரியாய் அநுபந்திகளுடைய புத்திபூர்வாபராதங்களுக்கும் அநுதாபாதிகளாலே நிஸ்தாரம் பண்ணுவிக்கும்படிக்கு ஈடான அநுக்ரஹ ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணி;

(3) “விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்” என்கிறபடியே இவன் இசைந்த விலம்பத்துக்குத் தான் ஸாநுசயனாய் த்வரித்து;

(4) “இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப் பிறவி யான் வேண்டேன்” என்றும், “மாயஞ்செய்யேல் என்னை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கு இசைவை உண்டாக்கி;

(5) “உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை” என்று இவன்தான் த்வரித்து வளைக்கும்படி பண்ணி;

(6) “சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்கிறபடியே இவன் கோருதலுக்கு ஈடாகப் ப்ரார்ப்த சரீராவஸாநத்திலே பரமபத ப்ராப்தியுண்டாக்குவதாகக் கோரி;

(7) பொன்னும் இரும்புமான விலங்குகள் போலே பந்தங்களான பூர்வோத்தர புண்ய பாபங்களையும் ப்ரார்ப்த கார்யமான கர்மத்தில் இவன் இசைந்த அம்சமொழிய மேலுள்ள கூற்றையும் “போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே முன்பே இவனோடு துவக்கறுத்து வைக்கையாலே சரீரபாதத்துக்கு நினைப்பிட்ட ஸமயம் வந்தவாறே

ப்ரியேஷு ஸர்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம்
விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்

என்றும், “நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்றும் ஸ்மர்த்தாக்கள் சொன்ன உபநிஷதர்த்தத்தின்படியே இவனுக்கு அநுகூல ப்ரதிகூலராயிருந்துள்ள இரண்டு சிறகிலும் இவன் பக்கல் ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் பலமாக அசல் பிளந்தேறிகிறதென்னும்படி பண்ணி;

(8) திவா ச சுக்லபக்ஷச்ச உத்தராயணமேவ ச முமூர்ஷதாம் ப்ரசாஸ்தாநி என்று ஸ்ம்ருதியிலும் ஜ்யோதி: சாஸ்த்ரத்தில் நிர்யாண ப்ரகரணத்திலும் பலாந்தர ப்ரஸக்தரையும் மோசேஷாபாய பூர்த்தியில்லாதாரையும் பற்றச் சொல்லும் கால நியமமின்றிக்கே, நிசினேதி சேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் என்றும், அதச்சாயநே அபி தக்ஷிணே என்றும் சொல்லுகிறபடியே மநுஷ்ய பித்ரு தேவர்களுடைய பகல்களிலேயாதல், ராத்ரிகளிலேயாதல் தான் ஸங்கல்பித்த ஸமயத்திலே அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரதனாம்படி பண்ணி;

(9) சிறை கிடந்த ராஜகுமாரன் திறத்தில் ப்ரஸந்நனான ராஜா விலங்கை வெட்டிச் சிறைக்கூடத்தினின்றும் கொண்டு புறப்படுமாப்போலே ப்ரசஸ்த அப்ரசஸ்த நியமமறத் தக்காலோபஸ்திதமாயிருப்பது ஏதேனுமொரு சரீர விச்லேஷ நிமித்தத்தை உண்டாக்கி;

(10) வாகாதிகளான பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலே சேர்த்து;

(11) இப்படிக் கர்மஞானேந்த்ரியங்களெல்லாவற்றோடும் கூடின மனஸ்ஸை ப்ராண வாயுவோடே சேர்த்து;

(12) இப்படிப் பதினோர் இந்தரியங்களோடும் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து;

(13) ப்ராணேந்தரிய ஸம்யுக்தனான ஜீவனை த்ரிஸ்தூண சேஷாப தசையிலே ஸ்தூல தேஹத்தினின்றும் கடைந்தெடுத்த பஞ்சபூத ஸுக்ஷ்மங்களோடே சேர்த்து;

(14) இப்படி இந்தரிய ப்ராண பூதஸுக்ஷ்ம ஸம்யுக்தனான ஜீவனை நிஸர்க்க ஸௌஹார்த்தமுடைய ஹார்த்தனான தன் பக்கலிலே இளைப்பாற்றி, இப்படி ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும் வித்வதவித்வத்ஸாதாரணமான உத்க்ராந்தி க்ரமத்தை நடத்தி;

(15) அநந்தா ரச்மயஸ்தஸ்ய தீபவத்ய: ஸ்திதோ ஹ்ருதி
ஸிதாஸிதா: கந்த்ருநீலா: கபிலா: பீதலோஹிதா:

ஊர்த்வமேக: ஸ்திதஸ்தேஷாம் யோ பித்த்வா ஸுர்யமண்டலம்
ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யதி பராம் கதிம்

யதஸ்யாந்யந்த்ரச்மி சதமூர்த்வமேவ வ்யவஸ்திதம்
தேந தேவசரீராணி ஸ தாமாநி ப்ரபத்யதே

யேநைகரூபாச்சாதஸ்தாந்த்ரச்மய: அஸ்ய ம்ருதுப்ரபா:
இஹ கர்மோபபோகாய தை: ஸம்ஸரதி ஸ: அவச:

என்கிறபடியே கள்ளர் கொண்டுபோம் வழிகள்போலே ஆத்மாபஹாரிகள் ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்குப்போம் மார்க்காந்தரங்களுக்கு முகங்களான நாட விசேஷங்களில் போகாதபடி வழிவிலக்கி;

(16) அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு முகமான சதாதிகையான ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசிப்பித்து, ஸுர்யகராவலம்பியாய்க் கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணும்.

விளக்கம் -

ப்ரதிபலனை எதிர்பாராமல் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக, அனைவரைக் காட்டிலும் சுதந்திரமானவனாக, தளராத ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் செய்வது என்ன?

(1) அனைவருக்கும் அச்சம் உண்டாக்குவதான தனது தண்டித்தல் என்னும் செயலை இவன் பொருட்டு தள்ளி வைக்கிறான். எப்போது என்றால் - ப்ரபத்தி என்பதை பக்தியை அடையும் பொருட்டு கைக்கொண்ட உபாஸகன், தனது த்யானத்தின் தொடக்கத்தில் எவ்விதம் உரைப்பானோ அது போன்று ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு அதற்கான முதல் வாக்கியம் உரைக்கும்போதே தனது தண்டிக்கும் இச்சையைத் தள்ளிவைக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (4-1-13) - தத்திகம உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாசென தத்வ்யபதேசாத் - பக்தியோகத்தில் இழியும் ஒருவனுக்கு, அவன் முன்னர் செய்த பாவங்கள் அனைத்து ஒழிந்துவிடுகின்றன, அதன் பின்னர் அறியாமல் செய்யும் பாவங்கள் சேர்வதில்லை - என்றது காண்க. இப்படிப்பட்ட பக்திநிஷ்டனே மேலே கூறப்படுகிறான்.

(2) அந்த ப்ரபந்நனையும், அவனுடன் சேர்ந்தவர்களையும் உடனடியாக நித்யஸூரிகளின் வரிசையில் சேர்க்கிறான். அத்துடன் எம்பெருமானின் ஆவல் தீர்வதில்லை. இப்படியாகத் தன்னை அடைந்தவர்களின் பாவங்கள் அனைத்தையும் வெளியில் தெரியாதபடி விழுங்குகிறான். அப்படியும் வயிறு நிரம்பாதவனாக மேலும் இவர்களிடம் பாவங்கள் உள்ளனவோ என்று பார்க்கிறான். அந்த ப்ரபந்நனைச் சேர்ந்தவர்கள் தெரிந்தே பாவங்கள் செய்தபோதிலும், "ப்ரபந்நனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வேன்" என்னும் தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக, அவர்களுடைய பாவங்களையும் நீக்குகிறான். இதன் காரணமாக அவர்கள் தங்கள் தவறுகளுக்காக வருந்தி, பாவங்களைப் போக்குவார்கள்.

(3) திருவாய்மொழி (10-6-3) - விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமபதம் அளிக்க தான் விரைவாக உள்ளபோதிலும், ப்ரபந்நன் தனது மோக்ஷம் பெறுவதற்கான விண்ணப்பத்தில் காலதாமதம் வேண்டும் என்று விரும்புவதை எண்ணி எம்பெருமான் வருத்தம் கொள்கிறான். ஆகவே அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷத்தை அடையும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி செய்கிறான்.

(4) அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் அடைவதற்கான ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்துகிறான். ஆகவே, திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப் பிறவி யான் வேண்டேன் - அறியாமை என்னும் இருள் சூழ்ந்த இந்த உலகப்பிறவி இனி எனக்கு வேண்டாம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-2) - மாயஞ்செய்யேல் என்னை - என்றும் கூறும்படியாகச் செய்கிறான்.

(5) அத்துடன் ப்ரபந்நன் நிற்காமல் திருவாய்மொழி (10-10-2) - உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை - இனியும்

என்னை நீ வஞ்சிக்காதே, இது உன்னுடைய திருமார்பில் வாழ்பவளும் அழகான கூந்தல் கொண்டவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டி மீது ஆணை - என்று வேதனை தாங்காமல் புலம்பச் செய்கிறான்.

(6) திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - அனைவருக்கும் சரணம் புக ஏற்றபடி உள்ள தனது திருவடிகளின் சரணம் என்று புகுந்தவர்கள் மரணம் அடையும்போது அவர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டம் அளிக்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் முடிவில் சரீரத்தை விடும்போது, ப்ரபந்நனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பரமபதம் அளிக்கிறான்.

(7) பொன்னால் செய்யப்பட்ட விலங்கு போன்றுள்ள புண்ணியம், இரும்பால் செய்யப்பட்ட விலங்கு போன்ற பாவங்கள் ஆகிய இரண்டும் ப்ரபந்நனை மேலும் பந்தப்படுத்தும் என்பதால் அவற்றை எம்பெருமான் விலக்குகிறான். இது போன்று பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட ப்ராரப்த கர்மங்களையும் விலக்குகிறான். ஆகவே ப்ராரப்த கர்மங்களில், ப்ரபந்நன் தான் கழித்து நீக்கிக்கொள்வேன் என்று ஒப்புக்கொண்டவை தவிர மற்ற அனைத்தையும் இருந்த சுவடே தெரியாமல் விலக்குகிறான். இதனையே திருப்பாவையில் (5) - போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் - ப்ரபத்திக்கு முன்பாக செய்த பாவங்களும், அதன் பின்னர் தொடர்கின்ற பாவங்களும் தீயில் இட்ட பஞ்சு போன்றாகும் - என்றான். ப்ரபந்நன் தனது சரீரத்தை விடும் நேரம் வந்தபோது, அவனிடம் எஞ்சியுள்ள புண்ணியங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய நண்பர்களிடமும், எஞ்சிய பாவங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய விரோதிகளிடமும் சென்று சேரும்படியாக எம்பெருமான் செய்துவிடுகிறான். இதனை மநுஸ்மருதி (6-79) - ப்ரியேஷு ஸர்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம் விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம் - பரமபதம் செல்லும் ஒருவன் தனது புண்ணிய பலன்களைத் தனது நண்பர்களிடமும், பாவங்களைத் தனது விரோதிகளிடமும் விடுகிறான்; தனது பக்தியால் என்றும் உள்ளதான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒத்த இன்பம் அடைகிறான் - என்றது காண்க. இதனையே பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (5-4-3) - நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே - யமன் போன்று நம் மீது விழுந்து அழுத்துகின்ற பாவங்கள் அனைத்தும் ஓடிச்சென்று நமது பகைவர்களிடம் பாய்கின்றன - என்றார். ஸ்மருதிகளை ஆக்கியவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் கூறும் கருத்துக்களையே மேலே உள்ளது போன்று கூறுகின்றனர்.

(8) ஒரு சிலர் மோசடித் தவிர உள்ள மற்ற பலன்களை நாடியபடி இருத்தல் கூடும். மேலும் சிலர் மோசடி உபாயம் அனைத்தையும் முழுமையாகக் கைக்கொள்ளாமல் இருத்தல் கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிய ஏற்ற நேரம் என்று ச்ருதி மற்றும் சாஸ்த்ரங்களில், மஹாபாரதம் - திவா ச சுக்லபக்ஷச்ச உத்தராயணமேவ ச முமூர்ஷதாம் ப்ரசாஸ்தாநி - இறக்கும் அவர்களுக்கு பகல் நேரம், சுக்ல பக்ஷம், உத்தராயணம் ஆகியவை சிறந்த காலங்கள் - என்று கூறுவது போன்று உரைக்கப்பட்டது. ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இது போன்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் இல்லை. இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-3-8) - நிசினேதி சேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் - மோசடி உபாயம் கைக்கொண்ட ஒருவன் இரவில் மரணம் அடைந்தால் மோசடி இல்லை என்று கூறக்கூடாது - என்றது. இதே காரணத்தினால் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-2-19) - அதச்சாயநே அபி தக்ஷிணே - தக்ஷிணாயத்தில் இறந்தாலும் மோசடி உண்டு - என்றது. ஆக மனிதர்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (ஒரு நாளில் இரவு மற்றும் பகல்), பித்ருக்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (இவர்களுக்கு சுக்லபக்ஷம் என்பது பகல், க்ருஷ்ணபக்ஷம் என்பது இரவு), தேவர்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (இவர்களுக்கு உத்தராயணம் என்பது பகல், தக்ஷிணாயணம் என்பது இரவு) என்று எந்தக் காலமாக இருந்தாலும், எம்பெருமான் ஸங்கல்பம் செய்த நேரம் வரும்போது, அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோசடித்தின் மீது கொண்ட ஆசையின் நினைவுகள் உண்டாகும்படிச் செய்கிறான்.

(9) சிறையில் வாடுகின்ற ராஜகுமாரன் ஒருவனை மீட்க வரும் அரசன், அந்த விலங்குகளை வெட்டி, அந்தச் சிறையிலிருந்து ராஜகுமாரனை மீட்டுச் செல்வது போன்று, ப்ரபந்நனை எம்பெருமான் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறான். அவ்விதம் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிகின்ற நேரமானது, மற்றவர்களுக்கு உள்ளது போன்று சுபவேளை, அசுபவேளை என்ற கட்டுப்பாடுகள் இன்று, ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு, பிரியும்படிச் செய்கிறான்.

(10) அதன் பின்னர் வாக்கு உள்ளிட்ட பத்து இந்த்ரியங்களை மனதுடன் சென்று லயிக்கும்படிச் செய்கிறான்.

(11) இப்படியாக கர்மேந்திரியங்கள் மற்றும் ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனதை, ப்ராணவாயுவடன் சேர்க்கிறான்.

(12) இப்படியாக மனம் உள்ளிட்ட பதினோரு இந்திரியங்களுடன் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனுடன் சேர்க்கிறான்.

(13) அதன் பின்னர் முதுகின் நடுவில் உள்ள நரம்புகளில் இருந்து கடைந்தெடுக்கும் நேரம் வரும்போது, ஸ்தூல உடலில் இருந்து அவ்விதம் கடைந்து எடுக்கப்பட்ட பஞ்சபூதங்களுடன், ப்ராணவாயு மற்றும் இந்திரியங்களுடன் கூடிய ஜீவனைச் சேர்க்கிறான்.

(14) இவ்விதம் இந்திரியங்கள், ப்ராணன், பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் கூடிய ஜீவனை அவனுடைய நலத்தை விரும்புவனாக உள்ளதால், அந்த ஜீவனின் இதயமாகத் தானே உள்ளது போன்று, அந்த ஜீவனைத் தன்னுடன் அணைத்து இளைப்பாற்றுகிறான். இப்படியாக ஜீவனை ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து வெளியேற்றுகிறான். இதுவரை கூறப்பட்ட (9 முதல் 14 முடிய) அனைத்தும் சாதாரண மனிதர்களுக்கும், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கும் பொதுவானது ஆகும்.

(15) இவ்விதம் கிளம்பும் ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு எவ்விதம் வெளியேறுகிறான் என்பதை யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-166, 169) பின்வருமாறு கூறுகிறது. (குறிப்பு: மேலே உள்ள மூலத்தில் இவற்றுக்கான ச்லோகங்களைக் கண்டு கொள்க). இதயத்தில் தீபம் போன்ற ஒளியுடன் கூடிய ஜீவனுக்கு எண்ணற்ற நாடிகள் உள்ளன; அவை வெண்மை, கருமை, ஊதா, நீலம், பொன்னிற மஞ்சள், மஞ்சள் மற்றும் சிவப்பு போன்ற பல நிறங்களுடன் உள்ளன; அவற்றின் நடுவில் ஒரே ஒரு நாடி மட்டும் மேல் நோக்கிச் செல்வதாக உள்ளது; இந்த நாடி வழியே செல்கின்ற ஜீவன், சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு சென்று, ப்ரஹ்மலோகத்தைக் கடந்து உயர்ந்த மார்க்கத்தை அடைகிறான்; மேல் நோக்கி மேலும் நூறு நாடிகள் செல்கின்றன; இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் செல்லும் ஜீவன், தேவர்களுக்கான சரீரம் அடைந்தவனாக, தேவர்களின் லோகத்தில் நுழைகிறான்; பல நிறங்களில் உள்ள சில நாடிகள் கீழ்நோக்கிச் செல்கின்றன; இவற்றின் வழியே செல்லும்

ஜீவன், தனது கட்டுப்பாட்டை இழந்தவனாக, கர்ம பலன்களை அனுபவிக்கும் பொருட்டு, ஸம்ஸாரத்தில் விழுகிறான் - என்றது காண்க. இது போன்று, திருடர்கள் செல்லும் பாதை போன்றதான வழிகளில், “எம்பெருமானின் ஆத்மா என்னுடையதே” என்று எண்ணும் திருடர்கள் செல்லும் வழிகளில் ப்ரபந்நனின் ஜீவன் செல்லாதபடி எம்பெருமான் பார்த்துக் கொள்கிறான். இத்தகைய திருடர்கள் சென்று சேரும் இடங்களான ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகங்களுக்குச் செல்லும் நாடிகளில் ப்ரபந்நன் புகாதபடி எம்பெருமான் விலக்குகிறான்.

(16) மேலே கூறப்பட்ட நூறுவகையான நாடிகளிலிருந்து மாறுபட்டதும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு இட்டுச் செல்வதும் ஆகிய ப்ரஹ்மநாடி என்பதில் ஜீவன் புகும்படிச் செய்கிறான். அங்கு சூரியனின் கிரணங்களைப் பிடித்தபடி அவன் மேலே ஏறிப் புறப்படும்படியாகச் செய்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 35)

மூன்றாம் ப்ரகரணம் - அதிகாரி நிஷ்டா க்ரமம்

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும் போலேயிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமானையும் பெரிவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலேயிருக்கவேணும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், "உபேயத்திலுகப்பு" என்றும், "பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம் தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்" என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனானவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனின்னவின்பபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்ட்டரை நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அடுத்து அதிகாரியின் தன்மைகள் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, உபாயத்துக்கு ஏற்ற அதிகாரம் பெறவேண்டும் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும், உபேயத்துக்கு ஏற்ற அதிகாரம் பெறவேண்டும் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை உரைக்கிறார். இவ்விதம் உபாயம் என்பது உபேயத்தின் பொருட்டே உள்ளபோதிலும், கீழே உள்ள சூர்ணைகள் மூலம் இவற்றுக்கு உரிய அதிகாரம் தனித்தனியாக உரைக்கப்பட்டதால் இவ்விதம் அதிகாரிகளின் தன்மைகளையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்கிறார்:

- சூர்ணை 65 - உபேயத்திலுகப்பும்
- சூர்ணை 72 - பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம் தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்

மேலே உள்ள இரண்டாலும் உபேயத்திற்கு உரிய அதிகாரம் கூறப்பட்டன. மேலும் த்வயத்தில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற இரண்டும் கூறப்பட்டன. எனவே இந்தச் சூர்ணையில் உபாய மற்றும் உபேய அதிகாரங்களில் நின்றவர்களை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயத்துக்கு) என்றது, உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி, உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்திலென்றபடி, இப்படியே மற்றையதுவும்.

விளக்கம் - “உபாயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் “உபாயம் மூலம் கிட்டும் பலனைப் பெறுவதற்கான தகுதியைப் பெற்ற ஒருவனாகும்போது” என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அல்லது உபாயத்தின் அதிகாரத்திற்கு என்றும் உரைக்கலாம். “உபேயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் “உபாயத்தினால் பெறும் பலனை அடைவதற்கு முன்பாக இருக்கவேண்டிய தகுதி” என்பதாகும். “உபாயத்தில்” என்று சூர்ணையைப் படித்தால் “உபாய விஷயத்தில்” என்று கொள்ளவேண்டும். “உபேயத்தில்” என்று சூர்ணையைப் படித்தால் “உபாய விஷயத்தில்” என்று கொள்ளவேண்டும். (சூர்ணையில் பிராட்டி என்பது சீதையையும், பெரிய உடையார் என்பது ஜடாயுவையும் குறிக்கும்).

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அவதாரிகை - அவர்களைப் போலேயிருக்கவேணும்மென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளையடைவேயருளிச் செய்கிறார் மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக்குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியையருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவர்கள் போன்று இருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதன் பொருள் என்ன என்பதை விளக்கும் பொருட்டு அவர்களின் தன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார். இவர்களில் சீதை மற்றும் திரௌபதி ஆகிய இவர்களின் தன்மைகளை அருளிச்

செய்யும் பொருட்டு தொடங்கி, அதற்கு முன்பாக இவர்களுக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் "ரக்ஷமாம்" என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, "சீதோ பவ" என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே "தக்தோ பவ" என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்தந்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - என்னை இங்கிருந்து அவரே அழைத்துப் போகும் செயல் மட்டுமே அவருக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் - என்று சீதை இருந்தாள். மஹாபாரதம் - ரக்ஷமாம் - என்னைக் காப்பாய் - என்று திரௌபதி இருந்தாள். இவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? ஸுந்தரகாண்டம் (53-29) - சீதோ பவ: - குளிர்ந்திருத்தல் வேண்டும் - என்று நெருப்பை நீராக்குவது போன்று, தக்தோ பவ - எரிந்து சாம்பலாக மாறவேண்டும் - என்று விரோதியை எரித்துத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வலிமை பிராட்டிக்கு உண்டு. தன்னுடைய முயற்சியால் தனது விரோதிகளைத் தன் அருகில் வரவிடாமல் தடுத்தும், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயலுதலும் இயலாமல், இதற்குத் தேவையான வலிமை இன்றி திரௌபதி இருந்தாள்.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னையருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

விளக்கம் - இவர்கள் செய்தது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது) - நாயகரானபெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்தர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை "அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா" என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது) - துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலையுரிகிறவளவில்

லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க் கொண்டு தானொருதலை யிடுக்குகையன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு “பெருமாளே ரக்ஷகர்” என்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையளவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே ”இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்” என்று மஹாவிச்வாஸம் பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது, ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டாளென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிக்க, அவன் அது பொறாமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொண்டு தானும் குத்திக் கொள்வதாக விருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு சக்ஷத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலேயொதுங்கினதென்னு மிவ்வளவுக்காகத் தன்னையழியமாறினபடி. கண்டால் பரமசேதநபிமாநத்திலே யொதுங்கினால் அவனென்படுமோ என்று, ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அந்த நாயோ பாதியாகத் தம்மையநுஸந்தித்துக் கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கன்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - “ஸ்வசக்தியை விடுதல்” என்பது என்ன? ”நம்முடைய நாயகனான இராமன் வந்து நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டும். இப்படி அல்லாமல் நமது சக்தி மூலம் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்தல் என்பது ‘அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்’ என்னும் பாரதந்தர்யத்துக்கு இழிவு ஏற்படுத்தும்”, என்று உணர்ந்து, தனது முயற்சியால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முயலாமல் உள்ளதாகும். இதனை ஸு ந்தரகாண்டத்தில் (22-20) - அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா - இராமனின் உத்தரவு இல்லாத காரணத்தினாலும், எனது பாரதந்தர்யம் என்பதைக் காப்பாற்ற வேண்டியதாலும் உன்னை நான் எனது சக்தியால் எரித்துச் சாம்பல் ஆக்காமல் விட்டுவைத்துள்ளேன்; பத்துத்தலை உள்ள நீ சாம்பல் ஆகத்தக்கவனே - என்றாள்.

“லஜ்ஜையை விடுதல்” என்பது என்ன? துச்சாதனன் சபையின் நடுவே நின்றபடி வஸ்திரத்தை அவிழ்க்கிறபோது, தனது நிலைக்காக வெட்கம் கொண்டவளாகத் தனது கைகளால் பிடித்துக் கொள்ளாமல் இரண்டு கைகளையும் விட்டபடி நின்ற நிலையாகும். சீதை உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவள் என்பதால், தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு எம்பெருமானுக்கு உரிமையும் கடமையும் உண்டு என்று எண்ணியபடி, தனது வலிமையைக் காண்பிக்காமல் இருந்த தன்மை பொதுவானதே ஆகும். அப்படிப்பட்ட துணை தனக்கு துச்சாதனின் சபையில் ஏதும் இல்லை என்று அறிந்திருந்தும், அந்தச் சபையில் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு உரியவன் க்ருஷ்ணனே என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் நின்று, தனது நாணத்தை மறந்த நிலையே மிகவும் உயர்ந்த, அரிதான செயலாகும்.

“திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்” என்பது என்ன? இவர் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் செயல் அனைத்தையும் விட்டார் - என்பதாகும். அவர் ஒரு காட்சியைக் கண்டார் - அதாவது, ஒரு வேலைக்காரனுடைய நாய் ஒன்றை மற்றோரு வேலைக்காரன் அடித்துவிட்டான். இதனால் கோபம் கொண்ட நாயின் சொந்தக்காரனான வேலைக்காரன், அடித்தவனை எதிர்த்துப் போராடி அவனைக் கொன்றான். பின்னர் தனது நாய் இறந்த சோகம் தாளாமல் தானும் குத்திக் கொண்டான். இதனைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், “சிறிய மனிதன் தனது நிழலில் ஒதுங்கின அற்பமான நாய்க்காகத் தன்னையே அழித்துக் கொள்ளத் துணிந்தானே! இப்படி உள்ளபோது, எம்பெருமானின் நிழலில் ஒதுங்கிவிட்டால் அவன் நம்மைக் காக்க எத்தனை பொறுப்பு கொள்வான்!!”, என்று வியந்து, தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்ற செயல்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டார். அந்த நாய் போன்று தன்னை எண்ணியவராக, உடனே ஓடி வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப்பெருமாள் திருவாசலில் உள்ள திண்ணையில் அமர்ந்து, அங்கு உறங்கினார்.

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும் அடுகிறசோறுமுண்ணவேணும் மென்னுமாப் போலே காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமை செய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்றை பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண் சாமரத்தையும் தரித்து அடிமை செய்தார்.

அவதாரிகை - இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேணவருளிச் செய்கிறார் (பசியர் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து உபேய அதிகாரிகளில் மிகவும் சிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன் உள்ளிட்டவர்கள் குறிந்து விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்கு முன்பாக்கின சோறும் இப்போதாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமேயுண்ணவேணும் என்று மனோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நித்தரானவிளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றுப் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள “குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே” என்றும், கங்கை

கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அனேகமருளிச்செய்ய, “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு “குருஷ்வ மாம்” என்றவந்தரத்திலே, “தநுராதாய ஸகுணம் கந்திர பிடகாதர், அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்” என்கையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், ததந்தரத்திலே “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே; அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே” என்கையாலே - அதுதன்னிலுமின்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, “ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமக்ஷம் காசுத்தஸ்தமிதம் வசதமப்ரவீத்” என்று - நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைந்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்குதராய்; பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று “பரவாநஸ்மி காசுத்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியநாமிதி மாம் வத” என்கையாலே - அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலேயேவிக் கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தாரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டில் எழுந்தருளினந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமேயடிமை செய்து கைங்கர்யாபி நிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. “சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ நுஜகாமாஹா” என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாகவலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்தப்புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலேயேறிப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது சேராது. ஆனால் இவர் என்கொண்டிப்படியருளிச் செய்தாரென்னில்; பாத்தம்புராண ப்ரக்கிரியையாலேயருளிச்செய்தார். “அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ்யாபிசேஷகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிரே ஜநா:” என்று தொடங்கி பரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து, “மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்சரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந் - அபிசேஷகம் சுபஞ்சக்ரு: காசுத்தஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் - தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ

திவி - நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர் ஷுச்ச ஸமந்தத: - திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநை: - புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: - அலங்க்ருதச்ச சுகபே முநிபிர் வேதபாரகை: - சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா - பராச்வே பரத சத்ருக்நெள தாளவ்ருந்தம் விவேஜது: - தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: - ததார பூர்ண கலசம் ஸுகீவோ வாநரேச்வர: - ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜா புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் - வாலிபுத்தரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் - ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சூபம் - பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே” என்று பாத்தம்புராணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, "சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்" என்றது தோற்றவிநே (திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண் சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - பசியுடன் உள்ள ஒருவன், தனது பசியின் காரணமாக, "இப்போது செய்த உணவும் வேண்டும். இதற்கு முன்பாகச் செய்த உணவும் வேண்டும். அனைத்தையும் நான் உண்பேன்" என்று கூறுவது காணலாம். இதனைப் போன்று லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் காணலாம். இராமன் கானகம் எழுந்தருள முற்பட்டபோது, குழந்தைப்பருவம் தொடங்கியே இராமனுடன் அன்பாக இருந்துவரும் லக்ஷ்மணனும் அயோத்தியை விட்டு, இராமன் புறப்படுவதற்கு முன்பாகத் தானும் புறப்பட முயற்சித்தான். இதனைக் கண்ட இராமன், "நீ இங்கேயே இருப்பாயாக", என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் அயோத்யாகாண்டம் (30-22) - குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்ததோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே - உன் பின்னே வரும்படி அடியேனுக்கு உத்தரவிடவேண்டும்; அவ்விதம் செய்யாமல் நீ விட்டால், நான் உயிர் தாங்கமாட்டேன்; உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே நான் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவன் ஆவேன்; உனக்கும் சேதன லாபம் கிட்டும் - என்றான்.

அடுத்து கங்கையைக் கடந்த பின்னர் லக்ஷ்மணன் அயோத்திக்குத் திரும்பும்படி மீண்டும் இராமன் பலவிதமாகக் கூறினான். இதனை கேட்ட லக்ஷ்மணன் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ - இராகவா! நானும் சீதையும் உன்னைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வோம் என்றால், நீரில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று மிகவும் அற்பமான காலம் மட்டுமே வாழ்வோம் - என்றான். இதன் மூலமாக இராமனைப் பிரிந்தால் தான் உயிருடன் இருக்கமாட்டாத நிலையை முன்னிட்டு - குருஷ்வ மாம்- என்னை நியமிப்பாய் - என்றான்.

அடுத்து அயோத்யாகாண்டம் (31-23, 24) – தநுராதாய ஸகுணம் கந்திர பிடகாதர்:, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம் - வில், மண்வெட்டி, கூடை ஆகியவற்றைத் தனது தலையில் வைத்தபடி, உனக்கு வழிகாட்டியபடி நான் செல்லக் கடவன்; கானகத்தில் உள்ள முனிவர்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள உணவான பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகள் ஆகியவை கானகத்தில் எங்கு உள்ளனவோ அவற்றை நான் அன்றாடம் தேடிக் கொணர்ந்து உனக்கு அளிப்பேன் - என்பதன் மூலம் தன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பதை உணர்த்தினான்.

அடுத்த அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே; அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச தே - நீ சீதையுடன் மலைகளின் அடிவாரத்தில் விளையாடி மகிழ்வாயாக, உன்னுடைய அடிமையாகிய நான் விழித்துக் கொண்டுள்ளபோதும், உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வேனாக - என்பதன் மூலம் அடிமைத்தொழில் செய்யும்போது “இந்த இந்த கைங்கர்யம்” என்று இல்லாமல் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வதை உணர்த்தினான்.

அடுத்து பஞ்சவடியில் நின்றபோது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம் ,”நல்ல நீர் மற்றும் நல்ல நிழல் கொண்ட இடமாகப் பார்த்து நீயே தங்கும் இடம் அமைப்பாயாக” என்றான். உடனே லக்ஷ்மணன், “நமக்கு இவ்விதம் சுதந்திரம் கொடுத்ததன் மூலம் இராமன் நம்மைக் கைவிட்டானே”, என்று நடுங்கியவனாக நின்றான். உடனே சீதையின் முன்னிலையில் கைகளைக் குவித்தபடி லக்ஷ்மணன் கூறியதை இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6,7) - ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமசுஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசதமப்ரவீத் - இராமனால் இவ்விதமாகக் கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது கைகளைக் குவித்தபடி சீதையின் முன்பாக இராமனைப் பார்த்து இவ்விதமாக உரைத்தான், “ காகுத்ஸ்தா! நீ எத்தனை காலம் உள்ளாயோ அத்தனை காலம் உனக்கு அடிமையாக நான் இருப்பேன், ஆகவே உனது மனதிற்கு ஏற்ற இடம் எது என்று ஆராய்ந்து, அந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைப்பாய் என்று என்னைப் பார்த்து நீ நியமிக்கவேண்டும் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யும்போது அதில் “நான் சுதந்திரமானவன்” என்ற எண்ணம் மேலிடாதபடி, கைங்கர்யங்களை எம்பெருமான் மூலம் ஏவப்பட்டுச் செய்தல் வேண்டும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. “படைவீட்டில்” என்று சூர்ணையில் தொடங்குவதன் பொருள் என்ன? அதன் பின்னர் இராமன் வனவாசம் முடிந்து, மீண்டும் அயோத்தியை அடைந்து முடிசூட்டிக்கொண்டான். அப்போது பரதன் முதலானவர்கள் இராமனுக்குக்

கைங்கர்யம் செய்ய முற்பட்டபோது, தானும் அவர்களுக்குச் சமமாக நின்று கைங்கர்யம் செய்வதை லக்ஷ்மணனால் தாங்க இயலவில்லை. கானகத்தில் தன்னுடன் கூடவிருந்த இராமனுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்தபோது உதவுவதற்கு யாரும் இல்லாமல் தான் மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்து, அதில் பெரும் ஆசையை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். தனது உணவைத் தானே செய்து உண்பவன், மற்றவர் செய்த உணவை ஏற்காதது போன்று இவனுக்கு மற்றவர் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் ஏற்கவில்லை. இதுவே இங்கு கூறப்பட்டது. இதற்கு ஓர் ஆசேபம் எழலாம். இந்த நிகழ்ச்சி இராமாயணத்தில் கூறப்படவில்லையே என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஒரு சிலர், இராமாயணம் அயோத்யகாண்டம் (12-32) - சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாமாஹா - வெண்கொற்றக்குடை மற்றும் சாமரம் ஆகிய இரண்டையும் பிடித்தபடி இராமன் பின் நின்றான் - என்று கூறியது அல்லவோ எனலாம். ஆனால் இது இராமாயணத்தில் எங்கு கூறப்பட்டது என்றால் - கானகம் செல்லும் நிகழ்வுக்கு முன்னர், திருமுடி புனைவதற்காக இராமன் தனது அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தியின் சபைக்கு திருத்தேரிலே வந்தபோது, மேலே கூறப்பட்டபடி லக்ஷ்மணன் செய்தான் என்று உள்ளது. ஆக இது அயோத்யா காண்டத்தில் கூறப்பட்டதால் இந்த இடத்தில் பொருத்தம் அற்றது என்று கூறலாம். ஆயினும் இதனை ஏன் இங்கு அருளிச்செய்தார்? இதன் காரணம் பாத்தம்புராணத்தில் கூறப்பட்டபடி அருளிச்செய்தார் என்பதாகும். அது என்ன?

பாத்தம்புராணத்தில் - அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ்யாபிசேஷகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிரே ஜநா: - அதன் பின்னர் அந்தப் பட்டாபிசேஷக நல்லநாளில், நல்ல நேரத்தில், நல்ல லக்னத்தில், இராகவனுக்குப் பட்டாபிசேஷகம் செய்யும்விதமாக அயோத்தியின் மக்கள் நல்ல செயல்களைச் செய்தபடி இருந்தனர் - என்று தொடக்கப்பட்டு, பின்வரும் பல வரிகள் கூறப்பட்டன:

- மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்ச்சரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந் அபிசேஷகம் சுபஞ்சக்ரு: காசுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் - தூய்மையான விரதம் பூண்ட பல முனிவர்கள் நான்கு வேதங்கள் ஒலிக்கும்படியாகவும், மங்களகரமாக உள்ளதாயும் இருக்கின்ற விஷ்ணுவின் மந்த்ரங்களை ஜபித்தனர்; தூய்மையான வேதமந்திரங்களால் தூய்மை செய்யப்பட்ட தீர்த்தம் மூலம் உலகம் அனைத்திற்கும் நாயகனான இராமனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்தனர்.

- தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி - நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர் ஷுச்ச ஸமந்தத: - அந்தப் புண்ணிய லக்னத்தில் ஆகாயம் எங்கும் துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின; நான்கு திசைகளிலிருந்து மலர்கள் தூவப்பட்டன.
- திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநை: புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகை: - வேதபாராயணம் செய்தபடி உள்ள முனிவர்களுடன் உள்ளவனும்; திவ்யமான வஸ்திரங்கள், திவ்யமான ஆபரணங்கள், நறுமணம் வீசும் சந்தனம், பலவிதமான திவ்யமான மலர்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் ஆகிய இராமன் சீதையுடன் விளங்கினான்.
- சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா - பராச்வே பரத சத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விவேஜது: - அந்த நேரத்தில் லக்ஷ்மணன் திவ்யமான வெண்கொற்றக்குடை மற்றும் வெண்சாமரம் ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி கைங்கர்யம் செய்தான்; பரதனும் சத்ருக்கனனும் இரண்டு பக்கமும் நின்றபடி விசிறி வீசினர்.
- தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராசுஷேஸேந்த்ரோ விபீஷண: - ததார பூர்ண கலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வர: - செல்வந்தனான விபீஷணன் கண்ணாடியை ஏந்தியபடி நின்றான். வானரங்களின் அரசனான சுக்ரீவன் பூர்ணகும்பம் ஏந்தி அடிமைத்தனம் செய்தான்.
- ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜா புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் - வாலிபுத்தரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஜாம்பவான் மனதிற்கு ஏற்ற மலர்மாலையை வைத்திருந்தான். கற்பூரம் மற்றும் தாம்பூலத்தை வாலியின் புத்திரனான அங்கதன் அன்புடன் அளித்தான்.
- ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம் - பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே - சிறியதிருவடியான அனுமன் தனது கையில் தெய்வீகமான கைப்பந்தம் பிடித்தபடி நின்றான். இப்படியாக இருந்த இராமனைச் சூழ்ந்தபடி நின்ற மந்திரிகள் வணங்கியபடி இருந்தனர்.

மேலே உள்ளபடி பாத்மபுராணத்தில் உத்தரபாகத்தில் நாற்பத்துஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது காண்க. இந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்ட - சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் - என்பது வெளிப்படும்படியாக அல்லவோ இவர் இங்கு

"திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து" என்று அருளிச் செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 45)

1-3-2. எளிவரு மியல்வினன் நிலைவரம் பிலபல பிறப்பாய்

ஒளிவரு முழுநலம் முதலில கேடில வீடாம்

தெளிதரு நிலைமைய தொழிவிலன் முழுவது மிறையோன்

அளிவரு மருளினோ டகத்தனன் புறத்தன னமைந்தே.

பொருள் - உயிரினங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு காணாமையால் ஒரு நிலையும், விதியும் இல்லாத பலவகைப்பட்ட பிறப்புக்களை உடையவன்; தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாமல் காணப்படும் நற்குணங்கள் ஒளிரும்படியாக வருதலை இயல்பாக உடையவன்; வீடு எனப்படும் தெளிவான பரம்பதத்தை அளிக்கின்ற தன்மையிலிருந்து எப்போதும் நீங்காதவன்; அடியார்களுக்கு அகத்தனாய், அல்லாதார்க்குப் புறத்தனாய் இருப்பவன்; இப்படிப்பட்ட அவன் குளிர்ந்த பக்குவமான அருளோடு கூடி இருக்கிறான்.

அவதாரிகை - “எத்திறம்” என்று ஆறு மாஸம் மோஹித்துக்கிடந்தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே; இவர் மோஹித்துக் கிடக்க - பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தாப்போலே ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும், பலிதமான வருஷத்தைப் பக்ஷிஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரைச் சூழ்ந்து கிடந்தார்கள். “மந்யே ஸாபரணா ஸுப்தா ஸீதா அஸ்மிந் சயநோத்தமே”, வழி நடந்த விடாயாலே ஆபரணங்கள் கழற்றாதேயாயிற்றுப் பள்ளிகொண்டது. “தத்ர தத்ர ஹி த்ருச்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ:” பசியருகுத்தந்தாம் ஜீவநத்தைப் பகுந்து இடுவாரைப்போலே, அந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக் கொண்டு கிடந்த இடத்தைக் காட்டுகிறானிறே. அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே “சத்ருக்நோ

அநந்தரஸ்தித:" என்னும்படி அவ்விடத்தைக்காணா, மோஹித்துக் கிடந்தானாயிற்று ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அப்படியே மோஹித்துக் கிடந்த இவர் "சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விசிந்தயாமாஸ விசாலநேத்ரா" என்கிறபடியே அநுபவிதாக்கள் பாக்யத்தாலே காலமுணர்த்த உணர்ந்தார். நல்லார் நவில் குருகூரிறே; ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப் பற்றிப் படுகாடு கிடந்தது; உணர்ந்த அநந்தரம் "நான் இங்கு சொல்லிற்றென்" என்று கேட்டார்; "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்று ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லா, "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடந்தீர்", என்றார்கள்; "தப்பச் சொன்னோம், அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேணும்" என்கிறார் இரண்டாம் பாட்டில். ஆவதென்னென்னில்; பரோபதேசம் பண்ணப்புக்குத் தாமநுபவித்தார் முதற்பாட்டில். இப்பாட்டுத் தொடங்கி பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறாரிதில்.

விளக்கம் - "எத்திறம்" என்ற பாசுரத்தை அருளிச்செய்த பின்னர், ஆழ்வார் ஆறு மாதங்கள் மயங்கிக் கிடந்தார். இவர் இப்படியாக மயங்கிக் கிடக்க - இராமனும், சீதையும் பள்ளி கொண்ட இடத்தில் குஹப்பெருமாள் நோக்கி நின்றபடி இருந்தது போன்று, ஆழ்வார் கிடந்த இடத்தில், பழங்கள் நிறைந்த மரங்களைப் பறவைகள் மொய்த்துக் கிடப்பது போல், மதுரகவி முதலானவர்கள் இவரைச் சூழ்ந்தபடி நின்றனர். குஹப்பெருமாள் நோக்கி நின்றதற்கு என்ன ப்ரமாணம் என்றால் - மந்யே ஸாபரணா ஸுப்தா ஸீதா அஸ்மிந் சயநோத்தமே - குஹப்பெருமாளின் ஆச்ரமத்தை விட்டு இராமன் புறப்பட்டு ஓர் இடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தான்; அங்கு பரதன் எழுந்தருளினான். அவன் வருவதற்கு முன்பாக இடையில் இருபத்துஇரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. அப்போது பரதன் கண்களில் குஹன் காவல் புரிந்து நின்ற இடத்தில் பொந்துகள் கிடந்தது தெரிந்தது. அதாவது, நடந்து வந்த களைப்பு காரணமாக ஆபரணங்களைக் கழற்றாமலேயே சீதை சயனித்து இருக்கவேண்டும், அந்த ஆபரணங்களின் துகள்கள் அங்கே இரைந்து கிடந்திருக்க வேண்டும், இதனையே குஹன் காவல் காத்து நின்றிருக்கலாம் என்று பரதன் எண்ணினான். அந்த இடத்திற்கு வந்த பரதனுக்கு, பசியுடன் உள்ள ஒருவருக்குத் தனது உணவை அளிப்பது போன்று, பரதனுக்கு தான் நோக்கி கொண்டிருந்த இடத்தை குஹன் காட்டினான். உடனே, தொட்டவுடன் விழுந்துவிடுவான் என்பது போன்ற நிலையில் இருந்து பரதன் விழுந்தான். அது போன்றே ஆழ்வாரும் மயங்கி கிடந்தார். இராமாயணம் - சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விசிந்தயாமாஸ விசாலநேத்ரா - அனுமன் கூறியதைக் கேட்ட பரந்த கண்களை உடைய சீதை பல நாழிகைகள் கழித்து மயக்கம் தெளிந்து சிந்தித்தாள் - என்பது போன்று, பெரியோர்களுடைய நல்வினை காரணமாக இவருக்குக் காலம் உணர்த்தப்பட்டது. அது, திருவிருத்தம் (100) - நல்லார் நவில் குருகூர் - என்பதால், அங்கிருந்த பெரியவர்கள் அனைவரும் ஆழ்வாரையே பற்றி, வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட மரமாகக் கிடந்தனர். இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களால் உணர்த்தப்பட்ட ஆழ்வார்,

“நான் இதுவரை என்ன கூறினேன்?”, என்றார். இதற்கு அவர்கள், “பத்துடைய அடியவர்க்கு எளியவன் என்று தொடங்கி, அதனை விளக்கி, எத்திறம் என்று கூறிய பின்னர் உடனேயே மயங்கி விட்டீர்”, என்றனர். உடனே ஆழ்வார், “மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கி, தனக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டோமே”, என்று எண்ணியவராக அவர்களிடம், “தப்பு செய்துவிட்டேன்”, எனக் கூறி, “அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்கிறேன்”, என்றார். ஆக மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கி, தானே அனுபவித்தார்; இந்தப் பாசரம் தொடங்கி மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார். கடந்த பாசரத்தில் கூறிய ஸௌலப்பயத்தை வகைப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எளிவருமியல்வினன்) எளிமையை இயல்வாக, ஸ்வபாவமாக உடையவன்; ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸ்நேஹியாயிருக்குமென்னுமிது குற்றமன்றோ. எல்லார்க்கும் காதாசித்கமாக எளிமை கூடும்; இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூபனென்கிறார். (நிலைவரம்பில) “இன்ன அவதாரம், இன்ன சேஷ்டிதமென்றில்லை” என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாஹம். பட்டர் இவ்விரண்டையும் நிலையில்லாமையிலே கொண்டு, “இனி வரம்பில்லாமையாவது - அவதரித்து எளியனாய் நின்று நிலைதன்னிலே பரத்வம் தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்” என்று. ஸாரத்யவேஷத்தோடே தாழ்நிற்கச்செய்தே ஸ்ரீவிச்வரூபத்தைக் காட்டியும், தான் புத்ரார்த்தமாகப் போகாநிற்கச்செய்தே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருநக்ஷத்திரத்திலே கோவர்தநகிரியை தரித்துக் கொண்டு நின்றும் செய்தவை. இத்தாற் சொல்லிற்றாயிற்றது - ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை; ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாமத்தனையே வேண்டுவது; ஏதேனுமாகவமையும் இவனுக்கு என்கை.

விளக்கம் - (எளிவருமியல்வினன்) - எளிமையை தன்னுடைய இயல்பாகவே, ஸ்வபாவமாகவே உடையவன். தன்னிடத்தில் அன்புடையவர்களிடம் மட்டுமே அன்புடன் இருத்தல் என்பது ஒரு தோஷமாகிவிடும் என்பதால் அதனை மறுத்து, “எல்லாருக்கும் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே எளிமை உண்டாகும், ஆனால் இவனுக்கு எளிமை என்பது ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும்”, என்கிறார். (நிலைவரம்பில) - “இன்ன அவதாரத்தில் இன்ன செயல் செய்வான் என்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் கிடையாது”, என்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவார்கள். ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இவ்விரண்டையும் “நிலையில்லாமை” என்பதுடன் சேர்த்து, “வரம்பில” என்பதற்கு வேறு பொருள் அருளிச் செய்வார். அதாவது - அவதரித்து எளியனாய் நின்ற நிலையிலும், பரத்வம் வெளிப்படும்படியாகவே நிற்பான் - என்றார். தேரோட்டியாக தாழ்வாக நின்றபோதிலும் விச்வரூபத்தைக் காண்பித்ததும், தான் புத்திரபேற்றின் பொருட்டு போகாமல் நின்றபோதிலும் கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தை அளித்தும், தனது ஏழு வயதில் கோவர்த்தன

மலையைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றதும் இத்தன்மையாலே ஆகும். இதனால் அறியப்படுவது - ஒன்றிலும் ஒரு விதிமுறையும் இல்லை, இவை அனைத்தையும் காப்பதற்காகவே அவன் செய்வது ஏதேனுமாக இவனுக்கு அமையும் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (பல பிறப்பாய்) தெளிவடைய தான் சொல்லும்போதும் "பஹுநி" என்னும். யதாபூதவாதியான வேதம் "பஹுதா விஜாயதே" என்னும். அவன் கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவார் "பல பிறப்பு" என்பார்கள். (பிறப்பாய்) "பரார்த்தமாகத் தாழ்நின்றோம்" என்று தன் பக்கலிலும் புரையின்றிக்கேயிருக்கை; "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே", "அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:"

விளக்கம் - (பல பிறப்பாய்) - தன்னைப் பற்றி தான் தெளிவாகக் கூறும்போது கீதை (18-55) - பஹுநி - பல பிறவி - என்று கூறுவான். உண்மையை மட்டுமே கூறும் வேதங்களும் - பஹுதா விஜாயதே - பல ஜாதிகளில் பிறக்கிறான் - என்று கூறுகின்றன. அவன் அளித்த அறிவைப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் - பல பிறப்பு - என்பார்கள். (பிறப்பாய்) - மற்றவர்களுக்காகத் தாழ்வாப் பிறந்தோமே என்று தன்னிடம் எந்தவிதமான எண்ணமும் இல்லாததால் "பிறப்பாய்" என்கிறார். அவனுக்கு "நானே பரம்பொருள்" என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லை என்பதை எப்படி அறியலாம்? இராமாயணம் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் - என்றும், விஷ்ணுபுராணம் - அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:" - நான் உங்களின் உறவினனாகப் பிறந்துள்ளேன் - என்றும் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்

வ்யாக்யானம் - (ஒளிவருமுழுநலம்) அபஹதபாப்மத்வாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்குமுண்டிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிபத்தநமான திரோதாநம் பிறவாநின்றதிறே ஸ்வரூபத்துக்கு. அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதிகளுண்டு; இவன் தன்னைத் தாழ்விட்டுப் பிறக்கப்பிறக்க, கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்றுவாராநிற்கும். "ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" கர்மநிபந்தந ஜந்மமாகிலிறே பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிவது; அநுக்ரஹமடியாக வருகிற ஜந்மமாகையாலே புகர்பெற்றுவாராநிற்கும். "ஸ ஏவ ச்ரேயாந்" என்றபடி.

விளக்கம் - (ஒளிவருமுழுநலம்) - பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கிய தன்மை முதலானவை ஜீவாத்மாவுக்கும் உண்டு என்றாலும், ஜீவனுக்குப் பிறப்பு காரணமாக இறத்தல் முதலான தன்மைகள் உண்டு. மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதால் சுகதுக்கங்களும் ஜீவனுக்கு உண்டு. ஆனால் எம்பெருமான் தன்னை எளிமையாகக் காண்பித்து, பிறவி எடுக்க எடுக்க, அவனது திருக்கல்யாண குணங்கள் மேன்மேலும் ஒளிர்ந்தபடியே இருக்கும். இருவருக்கும் பிறவி என்பது ஒன்றாகவே இருக்க, எம்பெருமானின் குணங்கள் மட்டும் ஒங்கி ஒளிர்வது ஏன்? காரணம் அவன் யஜுர்வேதம் கூறுவது போல - ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: -

பிறந்தவனாய், உயர்ந்தவனாய் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான். கர்மம் காரணமாகப் பிறவி எடுத்தால் மட்டுமே பிறவி எடுக்க எடுக்க ஒளி குறையும். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதற்குக் காரணமாக உண்டாகும் பிறவியாக அவனது பிறப்புகள் உள்ளதால், அவனது திருக்கல்யாண குணங்கள் மேன்மேலும் ஒளிர்ந்தபடியே இருக்கும். ஸ ஏவ ச்ரேயாந் - அவனே உயர்ந்தவன் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - அக்குணங்கள்தானிருக்கும்படியென்னென்றால் (முதலில் கேடில்) ஒருநாள் வரையிலே தோன்றி ஒருநாள் வரையிலே முடியும்வையன்றே; ஸ்வரூபாந்தர் கதமாயுள்ளன. (வீடாந்தெளி இத்யாதி) இக்குணம் “ஒளிவருமுழுநலம்” என்ற இதில் புகாதோவென்னில்; மோக்ஷப்ரதத்வமும் தனியே சொல்லவேண்டும்தொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார். அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே. (வீடாமித்யாதி) மோக்ஷமாகிற தெளிவு - பரமபதம். அத்தைத்தரும் ஸ்வபாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன்; அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் சோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம். “தெளிவிசும்பு” என்னக்கடவதிறே. (முழுவதுமொழிவிலன்) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் கூட்டிச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - அந்தக் குணங்கள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதை அருளிச்செய்கிறார். (முதலில் கேடில்) - ஒருநாள் மலையின் அடிவாரத்திலே தோன்றி, அதே ஒருநாளில் மலையின் அடிவாரத்தில் முடியும் சூரியன் போன்றதல்ல இவனது குணங்கள் என்கிறார். அவை ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்தவையாக உள்ளன. (வீடாந்தெளி இத்யாதி) - இது மோக்ஷத்தை அளிக்கும் குணமாகும். இந்தக் குணம் “ஒளிவருமுழுநலம்” என்பதில் சேராதோ என்றால் - மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற குணமானது தனியே கூறப்படவேண்டும், இது அத்தகைய குணமாக உள்ளதால் இவ்விதம் தனித்துக் கூறுகிறார். இவன் திருஅவதாரம் செய்வதன் பலன் இதுவே அல்லவோ? (வீடாமித்யாதி) - மோக்ஷம் என்னும் தெளிவு = பரமபதம், அதனைத் தரும் ஸ்வபாவம் எப்போதும் இவ்விடத்தில் உண்டு. அவன் இங்கு வந்து அவதரித்தாலும், இந்த பூமியானது சோகங்களையும் மயக்கங்களையும் உண்டாக்கியபடியே இருக்கும். இவன் பரமபதம் செல்லாவிட்டாலும், அந்த இடம் தெளிவாகவே இருக்கும். ஆகவேதான் திருவாய்மொழியில் (9-7-5) - தெளிவிசும்பு - என்றார். (முழுவதுமொழிவிலன்) - இதுவரை கூறிய திருக்கல்யாண குணங்களின் மேன்மை, மோக்ஷம் அளிக்கும் தன்மை ஆகியவற்றைச் சேர்த்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இறையேன்) மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈச்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே. அவதரிக்கச்செய்தே ஈச்வரத்வத்தில் குறையாதே நிற்கை. (அளிவருமருளினோடு) குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடே. நிர்ஹேதுகமான அருளோடே. (அகத்தனன்) ஆச்ரிதர்க்கு, கழுத்திலே ஓலைகட்டி "தூதுபோ" என்னலாம்படியிருக்கும். (புறத்தனன்) அநாச்ரிதர்க்கு, அந்நிலை தன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கும். (அமைந்தே) இப்படி சமைந்து. "இறையேன் அளிவருமருளினோடகத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலிலகேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழி விலனாய், நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய், எளிவருமியல்வினன்" என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (இறையேன்) - மோக்ஷத்தை அளிக்கும் தன்மை ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே உள்ளது. அவன் பலவாறு அவதரித்தபோதிலும், தனது அந்த ஈச்வரத் தன்மையானது குறையாமல் நிற்பான். (அளிவருமருளினோடு) - குளிர்ந்து பக்குவமான அருளுடன். எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் செய்கின்ற கடாக்ஷம். (அகத்தனன்) - அடியார்கள் விஷயத்தில் பாண்டவர்கள் செய்தபடி, கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிவிட்டு "தூது போ" என்று கட்டளை இடலாம்படி எளிமையாக இருப்பான். (புறத்தனன்) - தன்னை அண்டாதவர்களிடம் அந்த நிலை தன்னிடம் கிட்டாமல் இருப்பான். (அமைந்தே) - இவ்விதம் அமைந்து.

படிக்கும் வரிசை - இறையேன் அளிவருமருளினோடகத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலிலகேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழி விலனாய், நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய், எளிவருமியல்வினன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 8)

5. பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை, இக்காலமிவ்வூர்ப்

பனிப்பியல்வெல்லாந் தவிர்ந்தெரிவீசும், அந்தண்ணந்துழாய்ப்

பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக் கொலாம்

பனிப்புயல்வண்ணன், செங்கோலொரு நான்று தடாவியதே.

பொருள் - அனைத்தையும் குளிரும்படிச் செய்வதையே தனது இயல்பாக உடையது குளிர்ந்த வாடைக்காற்றாகும். ஆனால் அத்தகைய காற்று இந்த ஊரில், தன்னுடைய குளிரச் செய்யும் இயல்பைக் கைவிட்டு, எங்கும் வெப்பத்தை அள்ளி வீசுகிறது. குளிர்ச்சி பொருந்திய மழைமேகம் போன்ற குணம் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனின் செங்கோல் ஆட்சி இவ்விதம் வளைந்தது ஏனோ? அழகான, குளிர்ந்த அவனது துளசியின் விஷயமாக இவள் ஆசைப்பட்டு, மழைக்கால மேகம் போன்று நீர் பெருகி நிற்கும் நீண்ட கண்களைக் கொண்ட இவளது மேனியின் நிறத்தை அழிப்பதற்காகவே இவ்விதம் அவனது செங்கோல் வளைந்ததோ?

அவதாரிகை - விபூத்யாகாரத்தாலே, இங்குள்ள பதார்த்தங்கள் ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி; ஜ்ஞாநஸங்கோசமற்று "நசுபுநராவர்த்ததே" என்கிற தேசத்திலே போனால் ஸ்மாரகமாமவை இங்கே ஸ்மாரகமாகிறபடி எங்ஙனையென்னில் - ஸ்வயத்தந ஸாத்த்யமான ஜ்ஞாநமன்றிக்கே மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் ஏகக்ஷணத்திலே இவர்க்கு உண்டாகையாலே இங்கே இருக்கச்செய்தே ஸ்மாரகமாய் நலியும்படி, இவர்க்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநவைசத்யமிருந்தபடி.

விளக்கம் - இந்த உலகில் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஞாபகங்களை ஏற்படுத்துவதாக, இவ்விதம் அந்த நினைவுகள் துன்பத்தை அளிப்பவையாக உள்ளன. ஞானச்சுருக்கங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்ற பின்னர், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந ச புநராவர்த்ததே - அங்கு சென்று மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்னும்படி உள்ள பரமபதம் சென்ற பின்னர் அல்லவோ அவனைப் பற்றியும், அவனைச் சார்ந்தவை பற்றியும் முழுவதுமாகத் தெரியவரும்; அதன் பின்னர் அல்லவோ அந்தப் பொருள்களின் காட்சிகள் அவனை நினைவுபடுத்துவதாக அமையும்? அப்படி உள்ளபோது இந்த உலகத்தில் வாழும்போதே இது எவ்விதம் கைகூடும்? நம்மாழ்வாருக்குக் கிட்டிய ஞானம் என்பது தனது முயற்சியால் கிட்டிய ஞானம் அல்ல; மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஞானம் ஆகும். எனவே அவருக்கு பரபக்தி, பரஜ்ஞானம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகிய மூன்றும் ஒரே நேரத்தில் உண்டாயின. ஆகவே இவருக்கு இங்குள்ளபோது அவனுடைய ஞாபகங்களை ஏற்படுத்துவதாய் இந்தப் பொருள்கள் துன்பம் அளிக்கின்றன. இப்படியாக இவருக்கு ஏற்பட்ட ஞானத்தின் தன்மை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பனிப்பு இயல்வாக உடைய தண்வாடை) குளிர்ந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம். (இக்காலம் இவ்வூர் பனிப்பு இயல்வு எல்லாந் தவிர்ந்து எரி வீசும்) இக்காலத்திலே இத்தேசத்திலே இதுக்கு ஸ்வபாவபேதம் பண்ணுகின்றவனாகையாலே அவனுக்காக நின்றபடி. பதார்த்தங்கள் ஸ்வபாவபேதமும் ஸ்வரூபபேதமும் பண்ணிக்கொண்டேயாகிலும் இவனை அழிக்க நினைத்தபடி. அவன் தனக்கு ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் வேறுபட்டால் அவனைப் பின் செல்லுகிறவற்றைச் சொல்லவேணுமோ? (அந்தண்ணந்துழாய் பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி) ஸர்வேச்வரனுடைய குளிர்ந்து அழகிதான திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு கண்ணநீர் சோரா நின்றாள். இக்குற்றஞ் செய்தார்க்குப் படவேண்டுவது இவ்வளவோ; இப்பரப்புமாற ஒரு ஏகார்ணவம் பெற்றாலும் போராது. (மாமைத் திறந்துக்கொலாம்) இந்நிறத்தை அழிக்கைக்குக் கிடர், இப்பாடுபட்டது. (பனிப்புயல் இத்யாதி) தாபத்ரயங்களும் போம்படி யிருந்தபடி. (பனிப்புயல் வண்ணன்) நிர்ஹேதுக ஸ்வபாவன். (செங்கோல்) நாம் பட்டபடி படுகிறோம்; அத்தலையில்லாஜ்ஞைக்கு ஒரு ஹாநி வாராதொழியவேணும். (ஒரு நான்று) இன்று தொடங்கி. (தடாவிதது) விலங்கிற்று. இது திருத்தாயார் வார்த்தை.

விளக்கம் - (பனிப்பு இயல்வாக உடைய தண்வாடை) - குளிர்ச்சி என்பதை மட்டுமே தனது இயல்பாக உடைய காற்று. (இக்காலம் இவ்வூர் பனிப்பு இயல்வு எல்லாந் தவிர்ந்து எரி வீசும்) - அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில், அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தில், அந்தக் காற்றுக்கு உரிய இயல்பை மாற்றுகின்றவன் என்பதால் அவனுக்காக அங்கு தடுமாறி நின்றபடி. அதாவது பல வஸ்துக்களும் தங்களுடைய செய்கை மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றை மாற்றிக் கொண்டு, "இவனை அழித்தே

தீருவோம்” என்று எண்ணின. அந்த ஸர்வேச்வரனின் செய்கை மற்றும் ரூபம் ஆகியவை இவள் பொருட்டு மாறும்போது, அவனைப் பின் தொடர்ந்தபடி, அவனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வஸ்துக்கள் அவ்விதம் மாறுவதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? (அந்தண்ணந்துழாய் பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி) - அந்த ஸர்வேச்வரனின் திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்டவளாக, தனது கண்களில் நீர் பெருகியபடி நின்றாள். ”அவனது திருத்துழாய் மீது ஆசை” என்பது ஒரு குற்றமோ? அப்படியே அது குற்றம் என்றாலும், அந்தக் குற்றம் செய்தவர்கள் இத்தனை துன்பம் அடைய வேண்டுமோ? இவள் கண்கள் மேகம் போன்று நீரைப் பொழிந்தபடி உள்ளன. இவளது கண்களில் உள்ள நீர் வற்றினால், அதனை மீண்டும் நிரப்ப ஒரு ஸமுத்திரம் அளவு நீர் கூடப் போதாது என்னும்படி உள்ளது. (மாமைத் திறந்துக்கொலாம்) - இவளது மேனியின் நிறத்தை இப்படி அழிப்பதற்காக அல்லவோ ஸர்வேச்வரனும், அவனைச் சார்ந்த வஸ்துக்களும் தங்களது செய்கை மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றை மாற்றிக் கொண்டு பாடுபட்டனர்? (பனிப்புயல் இதயாதி) - இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். பனி = குளிர்ச்சி, புயல் = மேகம், வண்ணன் = நிறம் என்று பொருள் கொண்டு, மூன்றுவிதமான துன்பங்களையும் நீக்குபவன் எனலாம். அல்லது வண்ணன் என்பதை ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கொண்டு, “மேகம் போன்று எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் க்ருபை செய்பவன்” என்றும் கொள்ளலாம். (செங்கோல்) - அவனது கட்டளைகள் மூலம் நாம் இத்தனை துன்பங்கள் அடைகிறோம். போனால் போகட்டும். அவனது கட்டளைகளுக்கு எப்போதும் துன்பம் வராமல், அவனது செங்கோல் எப்போதும் சாயாமல் இருக்கட்டும். (ஒரு நான்று) - இந்த ஒரு நாளில் அவனது செங்கோல் இவளைப் பெறுவதற்காகச் சற்றே சாய்ந்தது. இனியும் சாயாமல் இருக்கவேண்டுமே என்று தாய் இரங்குகிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்